

Frédéric Beigbeder

# AUXILI PERDÓ

*Traducció d'Imma Falcó*

**La Campana**

*A mi!*

*La traducció d'aquesta obra ha comptat  
amb l'ajut de la Institució de les Lletres Catalanes*

Títol original: *Au secours pardon*  
© Éditions Grasset & Frasnuelle, 2007

1a edició: maig de 2008

© de la traducció al català: Imma Falcó  
© Edicions La Campana  
Muntaner, 248, 1r, 2a  
08021 Barcelona  
Tel.: 93 453 16 65 / Fax: 93 451 89 18

Disseny col·lecció: Eumogràfic  
Disseny coberta: Zink comunicació  
Foto coberta: © Getty images

ISBN: 978-84-96735-20-0  
Dipòsit legal: B. 26.304 - 2008  
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)  
Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

«Només tinc un objectiu: ser lliure. Ho sacrifico tot en pro d'aquest objectiu. Però moltes vegades, moltes vegades penso en el que m'aportarà la llibertat... Què hi faré, tot sol, enmig de la multitud desconeguda?»

DOSTOIEVSKI

Carta al seu germà, 16 d'agost de 1839

PRIMERA PART

## HIVERN

(ZIMA)

«–Així doncs, senyors, quedem entesos –va dir arreparant-se al sofà i encenent un cigar–. Cadascú de nosaltres explicarà la història del seu primer amor. Us toca començar a vós, Serguei Nicolaièvitx.»

IVAN TURGUENIEV  
*Primer amor*, 1860

L'any que en vaig fer quaranta em vaig acabar de guillar definitivament. Fins aleshores, com tothom, feia veure que era normal. La bogeria autèntica surt quan s'acaba la comèdia social. Va ser després del meu segon divorci. Em quedava algun diner; havia marxat del meu país. Havia estimat, tornaria a estimar, però esperava poder prescindir de l'amor, «un sentiment ridícul que va acompanyat de moviments grotescos», com diu Théophile Gautier. A més havia deixat totes les drogues dures, així que no veig per què havia de fer una excepció amb l'amor. Per primer cop des que havia nascut, vivia sol, i tenia intenció de passar-m'ho bé una temporadeta. Potser m'assemblava a l'època en què no tenia estructura. Reconec que és empipador viure sense columna vertebral. Ignoro com s'ho deuen fer els altres invertebrats. Jo havia crescut en una família desestructurada, abans de desestructurar la meua. No tenia ni pàtria, ni arrels, ni lligams de cap mena, tret d'una infantesa oblidada les fotos de la qual semblaven falses i un ordinador portàtil amb connexió wifi que em produïa la il·lusió d'estar connectat amb la resta de l'univers. L'amnèsia em semblava el sùmmum de la llibertat. És una malaltia força estesa, avui dia. Viatjava sense equipatge i llogava

apartaments moblats. A vostè li sembla sinistre, viure entre mobles que no has escollit? Jo no hi estic d'acord. El que és depriment és passar-se hores anant de botigues dubtant entre diferents tipus de cadires. Els cotxes tampoc no em cridaven l'atenció. Els homes que comparen les seves cilindrades em fan pena. És increïble el temps que perden enumerant marques. Llegia llibres de butxaca subratllant frases amb un bolígraf i després els llençava tots dos a les escombraries (llibre i bolígraf). Intentava no conservar res si no era dins del meu cap. Em feia l'efecte que les coses em feien nosa, però em sembla que els pensaments també me'n devien fer, i ocupen encara més lloc. En un guardamobles dels afores de París hi havia els meus televisors vells apilats en caixes de cartó al fons d'un magatzem de xapa de ferro ondulada. Anava ratllant a l'agenda cada dia que passava com un presoner que grava els murs de la seva cel·la. Com que ja no llegia diaris francesos m'assabentava de les notícies amb setmanes de retard. «Ah sí? S'ha mort, l'Eddie Barclay?» Em passava setmanes sense sortir, connectat amb el món només a través de llocs web de farmàcia o d'spanking. El 2005 vaig passar gana. Em pensava que m'havia desfet del passat igual com deixes una dona: com un covard, sense mirar-lo a la cara. Em creia que era un ciutadà mundial. Veia Europa com un vell monument que es podia visitar sense guia, acompanyat només d'un GPS de butxaca, una capsa negra d'on emanava la veu severa d'una senyora: «D'aquí a 500 metres, prepari's per girar a la dreta.» Escrivia postals que no enviava. S'amuntegaven en una capsa de sabates, amb les que m'havien retornat adornades amb un segell: «Retornada al remitent; el desti-

natari ja no viu a l'adreça indicada.» Volia evitar estar trist, però no pots oblidar per encàrrec. No sé per què li dic tot això. De fet m'agradaria explicar-li com vaig adonar-me que la tristesa és necessària.

De l'ofici que faig no se'n pot dir feina: «talent scout», el nom sol ja és patètic. Em pagaven per buscar la noia més bonica del món, i era a Rússia, on havia d'afrontar el dilema. De vegades em feia l'efecte que era un paràsit, un contrabandista o un proxeneta; una mena de carronyaire que s'alimenta només de carn fresca; un capità Achab la balena blanca del qual es podia dir Mirjana, Luba o Varvara. El meu futur professional depenia d'unes quantes mesures, d'un contorn de pit, d'una corba pronunciada o d'un perfil de nena entremaliada. Sabia distingir d'un cop d'ull el nas murri, la boca suau, el front bombat, la crisàlide tançada dins del seu capoll de seda. Buscava la geometria ideal entre la distància dels ulls i l'alçada del coll, la contradicció perfecta entre el desvergonyiment d'un pit naixent i la innocència del clot d'una clavícula fràgil. La bellesa és una equació matemàtica: la distància entre la base del nas i la barbata, per exemple, ha de ser la mateixa que entre la part superior del front i les celles. Hi ha certes regles que s'han de respectar, com ara la «xifra d'or» (1,61803399), l'altura de la piràmide de Kheops dividida per la seva mitja base. Si divideixes la teva altura per la distància terramelic has d'obtenir aquesta xifra, que també ha de ser

igual a la distància terra-melic dividida per la distància melic-capdamunt del crani. Si no, ets infollable.

Els meus dies no tenien cap complicació: anava a dormir a altes hores de la matinada, em despertava emboirat cap a les dues de la tarda, en acabat càstings i sessions fotogràfiques, i al vespre repartiment de targetes de visita. El meu model era Dominique Galas, el cèlebre francès que va descobrir Clàudia Schiffer el 1987 en una discoteca de Düsseldorf. Hi vaig coincidir en una platja de Saint-Barthélemy on es va retirar amb 43 anys. Un tipus encantador, força ben conservat per ser una persona que s'ha passat vint anys sense dormir. Aquesta feina de reclutador estètic és difícil: ¿quantes vegades m'ha semblat trobar una perla mai vista, la top model del futur, les corbes del segle, i en acostar-m'hi m'he adonat que era una criatura flàccida, granelluda, grassa, amb la barbata massa inclinada, amb el tou de la cama inflat, que li queien els cabells o que tenia els sostenidors buits i les cames garrelles? Galas repetia sempre aquesta dita (invertida després per Oscar Wilde): «Desconfia de la primera impressió, perquè sempre és equivocada.» Clàudia Schiffer semblava ben poca cosa, quan la va veure bellugant els ossos en una pista de ball germànica. Hi havia milers de tiges teutones tan llargues com ella, amb les espatlles tan quadrades com les dents. Però ell hi va saber veure el potencial de nova Bardot. Com Gia, l'scout georgià que va descobrir Natalia Vodianova a Nijni Nóvgorod, o Tigran, l'armeni que capitaneja el reclutament a Moscou, tenia mirada penetrant i estava ben relacionat. Un model-finder

no s'improvisa: has de saber trobar el camí, has de tenir contactes i respectar certes regles. Les sis principals són:

1. No abusar sexualment de les noies (si no és que elles mateixes t'ho demanen).
2. No demanar mai el número de mòbil a una noia que ja tingui contracte amb Gia o amb Tigran.
3. Desplaçar-se sempre en cotxe amb xofer i guardaespalles.
4. No abordar mai noies que portin ulleres de sol a la nit.
5. No tastar la cocaïna.
6. I sobretot no enamorar-se mai.

La fotogènia és un misteri. Hi ha noies que al natural són sublimes i en fotografia no donaran res. Aquestes val més descartar-les. Les noies més enlluernadores en carn i ossos no atrauen la llum, i en canvi una noia de tantes, amb un nas rodó i uns ulls enfonsats, pot resultar rendible si posseeix aquest do del cel: que la càmera l'estimi. Depèn de l'ossada i de la personalitat, de les ombres de les galtes, de la determinació de la barbeta, de si té un posat melancòlic o animal. Per això no surto mai de casa sense la meva vella Polaroid. Les càmeres analògiques aplanen els relleus; la digital embruta els cabells. El dia que Corinne Day va descobrir Kate Moss per a la seva primera sèrie a «The Face» duïa una Polaroid que li havia passat Sarah Doukas, de l'agència londinenca Storm, amb qui s'havia creuat a l'aeroport de Nova York. Aleshores aquella anglesa tenia catorze anys i somiava ser hostessa d'avió. Ara guanya 30 milions de lliures l'any (i el seu scout es queda

amb el 10% de tot el que guanya! de vegades hi somio, a les nits!). Em pregunto si avui dia Kate Moss encara deu agafar avions de línia regular.



La meva feina consistia a descobrir què feia trempar els tios. Les noies que fan que les dones consumeixin són les que exciten els marits. I el que excitava els homes, a principi del segle XXI, era la puresa. Tothom buscava la puresa, potser perquè la gent es trobaven fastigosos els uns als altres. Als homes ja només els atreien els físics infantils, i per consegüent les dones es disfressaven de nena rosa. Sempre he desconfiat dels homes que s'exhibeixen amb jovenetes: són faroners de Saint-Tropez o homosexuals reprimits. Les passegen tots estarrufats com un conductor al volant del seu nou cupè esportiu. En l'època en què una dona bonica s'havia convertit en un trofeu, hi havia nits que semblaven concursos de gossos salsitxa: a veure qui duia penjada del braç la bestiola més fresca. Els homes comparaven el cos de les seves acompanyants, el color dels ulls, l'olor dels cabells i la llargada de la corretja.

–Mira quina nòvia tan jove i quins ulls blaus tan clars que té.

–I tu, observa bé la meva nina de porcellana de pestanyes arrissades.

–Massa gran. Se t'ha trencat el filtre de caducades?

–La teva sembla la meva àvia. No, rectifico: el meu avi. T'hauries de follar la seva germana petita.

–La seva filla deu estar millor.

–(Riures) Sort que aquestes idiotes no parlen francès!

–Vinga, fes-li un petó a la galta. Amb la barba li trauràs una capa de maquillatge i veurem com li lluu la pell de bebè.

–Calla, me n'estic enamorant.

–T'ho deixo tot, menys ella.

–Jo passo d'anar amb una «b.u.» ('ganga', en argot rus).

Les dones no paraven de comparar-se entre elles com prostitutes de carrer.

–Jo tinc els pits més grossos que tu!

–Sí, però els meus són de veritat!

A tot arreu es pesaven les cossos com a les parades del mercat. Tothom volia ser únic, però en realitat tothom volia assemblar-se a la mateixa portada de revista. Els sentiments no comptaven. Et semblava que t'havies enamorat, però només obeïes una campanya Guess. Haviem entrat en l'era de la inhumanitat sexi. Jo, evidentment, no he conegut cap altra època i se'm fa difícil comparar, però no crec que els humans hagin estat mai tan gelosos els uns dels altres. La gent s'estava guellant, des que l'egocentrisme s'havia convertit en la ideologia dominant. Els publicistes que decretaven el look mundial tenien una capacitat d'impacte sense precedents històrics. Amb el que s'invertia cada any en la compra d'espais publicitaris s'hauria pogut suprimir la fam al món deu vegades, però es consi-

derava més urgent bombardejar la gent amb cares perquè les marques de luxe continuessin sent el «top of mind» dels afamats. Un filòsof de Karlsruhe, Peter Sloterdijk, havia batejat el sistema com a «desitgisme sense fronteres». Si el grup Condé-Nast els ho hagués proposat, jo crec que la gran majoria de joves desitgistes haurien acceptat declarar-se una nova guerra per aparèixer al següent número de *Vogue*.

Era una època en què l'única utopia era física. La sèrie de televisió que millor resumia la primera dècada del segle XXI era «Nip/Tuck», en què dos cirurgians plàstics de Miami explicaven a les seves clientes: «Quan deixes de lluitar per la perfecció, val més que et moris.» Em sé de memòria alguns diàlegs de la sèrie. Una noia amb veu aguda canta mentre apareixen els títols: «Make me beautiful. A perfect mind, a perfect face, a perfect life.» El meu episodi preferit és el tercer, en què una obesa s'engega un tret a la boca perquè el doctor McNamara es nega a fer-li una liposucció. El cervell de la grassa esquitxa les fotos de top models que hi ha enganxades a la paret de la seva habitació. Una escena realment commovedora, primer un dripping d'hemoglobina damunt el coll d'Elle McPherson i després un pla panoràmic de les cuixotes del cadàver, embarrancat a la moqueta com una balena blanca a South Beach. Pla del cel blau immaculat de Florida, el símbol de l'absència de desgràcia.

L'ull humà se sent atret espontàniament pels trets regulars, l'epidermis llisa i la superfície dels llavis. La regulari-

tat de l'aresta nasal facilita les relacions humanes. No és casualitat que a França d'una pitrera opulent en diguin conversa, ja que la desencadena sovint. És lògic que els guapos estiguin més ben remunerats que els lletjos, ja que fan guanyar més diners. Així doncs, cal injectar-se toxina botulínica per aconseguir un augment de sou, posar-se cinquanta grams més a cada pit per incisió periareolar per progressar dins de l'empresa, resituar-se el greix de les galtes i augmentar-se els maxilars per pujar en l'escalafó social. Feu la prova: us adonareu que us ve més de gust treballar amb persones joves i guapes, que us trobeu millor si esteu envoltats de gent que no té bosses sota els ulls, que obeïu més espontàniament un rostre equilibrat, llis i que no estigui deprimit per l'edat. Les aparences no solament estan salvades, sinó que fins i tot dominen el quadre de mandaments.